

Oppgavetekst n603

Jeg har vært på en ekspedisjon for en stund siden, vi skulle gå til Mount Everest. Onkelen min er en sånn oppdager, så jeg skulle få være med han! Jeg har hørt at det er ganske farlig, men jeg ville prøve. Vi dro ganske tidlig med fly. Vi hadde planer om at vi skulle komme oss fram fra flyplassen til fjellet helt selv. Når vi kom fram, var det helt anderledes der enn i Norge. Det var ganske varmt, og jeg hadde jo med meg fjellklær og litt varmere klær, siden jeg har hørt at det er ganske kladt på fjellet. Nå skal jeg fortelle deg om hvordan det gikk!

Vi var framme, det så helt anderledes ut her enn jeg hadde forestilt meg. Vi prøvde å finne fram inne på flyplassen, så kom vi til en service bod. Onkelen min spurte etter et kart til det stedet Mount Everest lå, og det fikk han. Det var ganske langt unna flyplassen, så det var ganske lagt å gå, så vi bestemte oss for å ta buss fram til nærmeste stoppested. Når vi var framme, måtte vi jo få ut alt det vi hadde med oss. Og det var en stor sekk med ganske mye i. Begge to hadde med masse mat og utsryet vi trengte. Jeg har gledet meg veldig lenge til dette, men jeg har hørt at det er livsfarlig! Men det må jo være veldig gøy, liksom å bli en av de yngste som når toppen av Mount Everest. Fjellet så helt annerledes ut en jeg trodde, jeg trodde liksom at det var en spiss som man så godt, men mån så appsolutt ikke toppen! Vi hadde begynt å gå, det var ingen andre, jeg synes det var litt rart at det ikke var noen andre som også var med, men onkelen min sa at det ikke var så vanlig å gå opp hit liksom som en tur, for det tar jo VELDIG lang tid! Og det må jo prioriteres. Det ble kaldere og kaldere og kaldere jo lengre opp vi kom. Onkelen min hadde fortalt meg at vi kommer til å komme til noen isbreer snart... og at vi måtte være veldig forsiktige! Og at når vi kom såpas høyt opp, måtte vi ha på oss masse beskyttelse og sånn, siden det er så tynn luft. Vi hadde med oss telt og masse sånn så onkel sa at vi måtte nok stoppe for i dag. Det var ikke noe snø her vi var nå, men det kommer til å bli det når vi kommer høy nok opp. Vi campet på et sted jeg tror at er ganske vanlig å campe. På natta blåste det, og onkel måtte stå opp og feste teltet bedre så det ikke falt av. Neste morgen måtte vi gå videre, det ble kaldere, og jeg hadde ikke regnet med at det var så høyt opp. Vi var liksom på det andre dagen og vi var sikkert ikke halvveis engang!

Det var mye oppoverbakker, men faktisk så var det ikke bare oppover, det var bare helt flatt noen ganger, og andre ganger var det nedover, men jeg ble veldig sliten uansett. Det ble kaldere og kaldere og vi kledde på oss mere og mere, Onkel har skaffet at vi trenger siden han er vant med dette. Så vi har ganske så proffitt utstyr! Plutselig kom vi til en bratt fjellvegg! Vi måtte klatre opp, men onkel hadde jo selvfølgelig med det rette utstyret til det også! Så han klatret først og jeg etterpå. Vi hadde tau som har

festet ettervert som vi kom høyere opp. Jeg sklei ganske mye og var livredd for å falle ned, for da kunne det jo hende at onkel også falt, siden jeg var festet til han. Plutselig satt jeg fast foten i en sprekk, og onkel måtte hjelpe meg å få den løs igjenn men jeg satt helt fast. Jeg kjente at det begynte å gjøre vondt i foten, men etter ca et kvarter ellersno, fikk vi meg løs. Når vi var på toppen, satte han på en støttebandasje sånn for sikkerhetens skyld. Jo lengere opp vi kom, jo vanskeligere blir det å puste. Det var vanskelig å holde seg på beina, så vi tok på en pustemaske hver. Nå kom vi til isbreene. Jeg var livredd for at vi skulle falle igjennom eller noe sånt. Men jeg har overlevd ganske lenge til å være 13 år! Onkel fortalte om alle stedene det ligger døde mennesker som har dødd på veien osv.. men vi tok jo ofte pauser og gikk ikke så langt hver dag, det er jo noen som har prøvd å gå liksom uten å stoppe, men de har somregel ikke klart seg! Det var sprekker overalt på isbredene. Jeg viste ikke engang at det kunne være vann og isbreder så høyt oppe. Jeg merket det veldig på luften når vi kom lengere opp, og det var ganske ubehagelig å gå med den ulyngen maska også, men det var nok mye mere ubehagelig å gå uten. Det ble brattere og brattere. Og jeg ble mere og mere sliten, vi hadde vært borte i flere dager. Vi gikk ikke så langt de siste dagene, siden man ble sliten med en gang. Men det virket som om at vi hadde gått like lenge som de andre dagene. Jeg følte meg helt utslitt og ville egentlig bare hjem. Men vi har så nære nå, og bare tenk å ha vært oppe på verdens høyeste fjell når man er 13 år liksom! Lufta ble til slutt så tynn at jeg ikke hadde mere krefter. Onkel virket også veldig sliten, vi måtte stoppe, vi fant en huleaktig ting som vi teltet inne i. Jeg var helt blek. Men onkel hadde jo tenkt på det også så han hadde jo meg masse tabletter og sånt som skal hjelpe mor sånn reisesyke og stigende luft. Begge tok en sånn, og vi la oss til å sove, ingen av oss viste hvor mye klokken var, men vi var veldig trøtte begge to og sovnet. Nsste dag fortsatte vi å gå. Onkel fortalte at det ikke var noe langt igjenn nå. Jeg ble veldig glad når jeg hørte det. Og etter en god stund, var vi framme! Jeg kunne ikke tro det, vi har selvfølgelig ikke på toppen så lenge, men det var en sykt bra følelse! Jeg kunne ikke tro at jeg var så ung og har overlevd dette!

Dette er min historie om hvordan min ekspedisjon var, og hvordan jeg opplevde det! Det var utrolig vanskelig, men det var veldig gøy samtidig! Jeg er veldig glad for at jeg klarte dette! Så jeg håper at du synes det var spennende å høre på det jeg har opplevd.